

læggelse, er fuldstændig korrekt, det vil sige korrekt, forsaavidt de statistiske Data, hvorpaa den høitærede Minister med ikke ringe Berettigelse byggede sin Opfattelse af Sagen, kunne siges at være aldeles korrekte. Det er rigtig nok Kolleger af mig, der have indgivet dem, saa jeg burde ikke rejse Lovd af den Slags; men imidlertid fremgaar der af dem et Fænomen, som jeg ligesom ikke kan forklare mig. Det ses nemlig, at blandt de mange Forskjellige, der producere, er der Enkelte, der have kunnet vindicere for sig 30 Potter pr. Tønde Karum. Derfor det Fænomen virkelig er opnaaet, vil jeg rette den Opfordring til de Vedkommende, der have kunnet gjøre denne Opdagelse, at de ganske nedlægge deres Brændevirksomhed; thi den er altfor lidt indbringende, imod, hvad de ville kunne faae ved at bocere den Kunst at ubrinde 30 Potter; det er virkelig en Opgave, som efter min Mening er aldeles uløselig. Altsaa, at ville gaa ud fra, at 30 Potter er det Normale, det har Ministeren ikke villet, og det er fuldstændig korrekt. Jeg tror, at den høitærede Minister har noget nær truffet det Normale. Men det er dog et Spørgsmaal, om det er saa aldeles abnormt, at der sættes en lille Præmie for Udførselen. Mon ikke Nationalvelstanden derved vilde vinde langt mere, end Statsformuen maatte tabe? Jeg tror, at efter de Erfaringer, der ere gjorte andre Steder, er det paa ikke saa Omraader af Statsforvaltningen anset for rigtigt at opmuntre til Udførsel ved at give en lille Præmie derfor. Jeg vil forøvrigt slet ikke fastholde dette, men kun gjøre en Antydning deraf. Naar det af den ærede Ministers Udtalelser og af Lovforslaget fremgaar, at der er en saadan Difference mellem Afgiften og Godtgjørelsen, er der en lille Inturie derved, thi det er ganske vist, at Produktet, inden Varen gaar til Udlandet og kræver Udførselsgodtgjørelse, tager forskjellige Afgifter med sig paa andre Omraader. Den tager med sig Svindet, Tolben paa Kul, Tolben paa Krydderier, der ere anvendte, Alt dette maa tages med i Beregningen, naar Taler er om Differencen mellem Afgiften og Godtgjørelsen. Det er antydning, at Differencen er 2 Ore; men det laborerer af den Mangelf, at der er en Del, der bnde drages fra, inden man kan sige, at det er den virkelige og sande Godtgjørelse. Jeg har begyndt med at sige, at jeg tror ikke, at jeg kan bevirke nogen Forandring i Lovforslaget, og jeg tilsigter det heller ikke. Den høitærede Minister har forøvrigt fra en Korporation, for hvilken jeg er Formand, modtaget en saa fyldig Frem-

stilling af vor Opfattelse af Forholdet, at det kun vilde være trivielt, om jeg vilde gjøre den ærede Minister opmærksom paa Noget i denne Retning. Det Land, vi nærmest konkurrere med, er Lybskland; der ere Folholdene efter min Erfaring saaledes, at der gives nogen Lettelse i Afgiften. Jeg skal imidlertid forlade Spørgsmaalet om selve Godtgjørelsen. Naar den ærede sidste Taler bemærkede, at der kunde være stærk Anledning til at fremkomme med mere omfattende Forslag paa dette Omraade, saa veed jeg saa godt, at der taltes paa dem fra forskjellige Sider, og det er vel heller ikke usandsynligt, at den Tid ikke er fjern, da saadanne Forslag vilde fremkomme; men den ærede Minister vil vistnok svare, hvad jeg ogsaa maa svare, at det i nærværende Dieblit er anset for paatrængende at begrænde Godtgjørelsen ved Udførsel, medens det, som den ærede sidste Taler antog, vilde kræve lang Tid, inden man i videre Omfang kunde behandle dette Spørgsmaal paa Lovgivningens Omraade. Jeg tror forøvrigt, at, hvad enten Lovforslag var fremkommet nu eller slet ikke var fremkommet, vilde Betydningen deraf have været den samme. Det er netop fra sidste Sommer til hen i Efteraaret, at der er fremstaet en saadan exceptionel Tilstand, at det kunde lønne sig at udføre Spiritus, og vil man spørge, hvad det var for exceptionelle Tilstande, der have fremkaldt det, saa mener den ærede Minister, at det var Misvægt af Kartofferne i Lybskland, Nødvendigheden af, at Brændevirkerne paa Landet ogsaa maatte bruge Mais, hvortil altsaa kom Tolben, og alt dette gjorde, at de kom til at arbejde under Vilkaar, der vare en hel Del kofibarere end de, de tidligere havde arbejdet under, og derfor indtraadte der i en 6-8 Maanedes en saadan Tilstand, at det kunde lønne sig at udføre herfra til Lybskland. Denne Tilstand er ikke mere tilstede; der vil efter min Overbevisning ikke blive udført Mere, hvis Forholdene holde sig usforandrede, som de nu ere, end det, som kan være solgt paa Leverance. Der er ganske vist endel solgt paa Leverance, og det vil blive udført, men heller ikke Mere. Forholdene stille sig saaledes, at det kun vilde være at bortkaste Produktet i nærværende Dieblit, om man vilde sende det til Hamburg. Man kan være rolig for, at den preussiske Lovgivning nok skal vide at fikke sine egne Producenter en saadan Tingenes Tilstand, at de holde Andre ude. I de 4 Aar, der gif forud for det foregaaende Aar, var Porten lukket overalt, der var ingen Mulighed for at udføre, undtagen man vilde kaste Produktet bort. Men jeg giver den høit-